

Kyrkan – Del 2 av 2

***”Och [Kristus] är huvudet för kroppen, kyrkan; han är början, den förstfödde från de döda, så att han i allt ska ha förstaplatsen.”
Kolosserbrevet 1:18***

I del ett av vår genomgång av ämnet ”Kyrkan”, som publicerades i förra månadens nummer av Dagningen-tidningen, fokuserade vi på den bibliska betydelsen av ordet ”kyrka”, hur den uppstod efter Jesu första ankomst och kraven för att bli medlem. Vi diskuterade också vad det innebär att vara ”döpt till Kristus”, symbolen med vattendopet och kyrkans organisation enligt Bibeln.

I detta månadsnummer kommer vi att fördjupa oss ytterligare i detta ämne. Viktiga ämnen som kommer att diskuteras på de följande sidorna är bland annat: De tolv apostlarnas och andra kyrkans tjänares roll; kyrkans uppdrag; samt de himmelska och jordiska faserna i Guds plan för hela mänsklighetens frälsning från synd och död genom Kristus.

De tolv apostlarna

Enligt den gudomliga ordningen skulle hela kyrkan, med början vid pingsten, betjänas av tolv apostlar utsedda av Gud. (Uppenbarelseboken 21:10, 14; Efesierbrevet 2:19, 20) I enlighet med detta valde Jesus ut tolv personer som skulle följa honom under hans verksamhet, så att de kunde få personlig träning och undervisning av honom. Dessa var Petrus, Andreas, Jakob, Johannes, Filippus,

Bartolomeus, Tomas, Matteus, Jakob, Alfaios son, Taddeus, Simon och Judas. Matteus 10:2–4

Judas visade sig, som vi vet, vara trolös, och Skrifterna anger att Paulus valdes ut av Herren för att ta hans plats. I Apostlagärningarna 1:23–26 berättas om de återstående elva apostlarnas försök att välja en som skulle ta Judas plats. De bestämde sig för Matthias. Detta beslut fattades dock innan de hade tagit emot den Helige Ande, och det finns inga belägg för att Herren godkände deras val. Matthias namn förekommer inte längre efter detta.

Ordet apostel [grekiska: "apostolos"] betyder "den som är utsänd", en representant eller ambassadör för evangeliet. Ur detta breda perspektiv är varje kristen en apostel, för vi är alla "Kristi ambassadörer". (2 Korinthierbrevet 5:20) Faktum är att det grekiska ordet "apostolos" används i Bibeln om andra personer än de tolv utvalda apostlarna. (Johannes 13:16; Filipperbrevet 2:25) Detta betyder dock inte att de innehade samma höga auktoritetsposition i församlingen som den som genom gudomlig utnämning tilldelats dem som Herren särskilt valt ut.

I Johannes 17:12 hänvisar Jesus till de tolv gudomligt utsedda apostlarna som de som hans himmelske Fader hade gett honom. Dessa särskilda apostlar valde inte varandra till ämbetet, så de hade ingen befogenhet att välja Matthias att ersätta Judas. Precis som Herren hade utvalt de andra, så utvalde han i sin egen tid och på sitt eget sätt efter sin uppståndelse Paulus och gav honom befogenhet som en av de tolv.

De tolv apostlarna var mer än bara förkunnare av evangeliet. De var på mirakulöst sätt inspirerade av den Helige Ande, vilket gjorde det möjligt för dem att tala och skriva budskapet i Guds heliga ord med auktoritet och noggrannhet. Deras ord var, och är fortfarande, ett gudomligt budskap till varje kristen. Det är på grund av denna auktoritativa ställning som de intar i kyrkans organisation som den fullbordade kyrkan liknas vid en stad. Denna symboliska stad visas ha tolv grundstenar, och på dessa stenar står namnen på "Lammets tolv apostlar" skrivna. Uppenbarelsboken 21:14

Andra tjänare

I Efesierbrevet 4:11 upplyser aposteln Paulus oss om att Herren har ordnat med andra tjänare i kyrkan. Förutom apostlarna har han ordnat med profeter, evangelister, herdar och lärare. Petrus talar om författarna i Gamla testamentet som Guds "heliga profeter". (2 Petrus 3:2) Dessa skrev när de "drevs av den Helige Ande", så den kristne ska betrakta deras ord, precis som apostlarnas, som auktoritativa. 2 Petrus 1:21

När Paulus talar om profeter som tjänare i församlingen använder han dock termen i en mycket vidare bemärkelse och tillämpar den på offentliga förkunnare av evangeliet. (1 Korinthierbrevet 12:28; Efesierbrevet 4:11; Apostlagärningarna 11:27, 28; Apostlagärningarna 15:32; Apostlagärningarna 21:10, 11) Dessa profeter, evangelister, pastorer och lärare är alla oundgängliga tjänare i församlingen, men de är inte inspirerade på samma sätt som de tolv apostlarna, och de är inte heller utsedda på samma mirakulösa sätt som apostlarna.

Uttrycket i Nya testamentet "ordinerade ... äldste i varje församling" avser enligt den grekiska texten, , mer korrekt "att sträcka ut handen", som vid en omröstning. (Apostlagärningarna 14:23) Den tydliga innebörden är att kyrkans lägre tjänare, både äldste och diakoner, skulle väljas genom omröstning av den församling som de skulle tjäna.

Det bibliska begreppet "äldste", som också förekommer i ovanstående vers, avser i allmänhet män som tjänar församlingen i andlig bemärkelse. En pastor, lärare, evangelist eller profet som offentligt förkunnar Guds ord skulle omfattas av den allmänna beteckningen "äldste". Det grekiska ordet "presbuteros", från vilket det översätts i Apostlagärningarna 14:23, betyder en som är mogen. I församlingen skulle det beskriva en person som erkänns som fast i tron och andligt mogen i sin erfarenhet.

Ordet "biskop" används också i Nya testamentet och avser manliga tjänare som valts av församlingen. Det grekiska ordet "episkopos", från vilket det översätts, betyder "föreståndare" eller "tillsynsman". Alla äldste är i egentlig mening, i enlighet med tillfälle och förmåga, övervakare i församlingen. Det är deras plikt att vaka över Guds hjord och ta hand om dess behov, särskilt i andlig hänseende. 1 Timoteusbrevet 3:1,2; Titusbrevet 1:7

Ordet "diakon" förekommer också några gånger i samband med den tidiga kyrkans organisation. Det är en översättning av det grekiska ordet "diakonos", som betyder att "utföra ärenden" eller "ta hand om". Skriften anger att diakonerna var "män med gott rykte, fyllda av den Helige Ande och visdom", utsedda för att hjälpa till med församlingens

praktiska angelägenheter. De första som utsågs var i församlingen i Jerusalem. Apostlagärningarna 6:2–4; 1 Timoteus 3:8–13

De bibliska kraven för dem som på rätt sätt kan väljas av en församling att tjäna som äldste, eller biskopar, och diakoner, anges av Paulus i 1 Timoteusbrevet 3:1–13. I dessa krav innebär uttrycket "lämplig att undervisa" en korrekt förståelse av sanningen om Guds plan såsom den lärs ut i Bibeln. Varje grupp av helgade troende, stor eller liten, som har bröder som uppfyller dessa krav, har enligt Skriften rätt att välja dem till dessa tjänster. När detta sker erkänns dessa utnämningar av Herren.

Skriften klargör att ingen grupp av kristna behöver vända sig till en moderkyrka för att få befogenhet att välja tjänare, hålla möten och bedriva Herrens verk. På samma sätt behöver församlingarna inte vara stora för att utöva sin frihet i detta avseende. Bibeln vittnar om att många av församlingarna, eller grupperna av kristna, under apostlarnas tid var organiserade i de troendes hem och höll sina regelbundna möten i dessa hem. (Romarbrevet 16:5; 1 Korintierbrevet 16:19; Kolosserbrevet 4:15) Samma sak görs idag. Nu, precis som förr, välsignar Herren rikligt dem som finner andra med vilka de kan samarbeta som en grupp – eller, i biblisk mening, en församling. Dessa kan välja sina egna tjänare genom den enkla metoden att sträcka ut handen. Ingen medlemsförteckning behövs, och något sådant är inte heller föreskrivet i Skriften.

Det finns inte mycket i Bibeln som ger en bild av hur mötena i de olika grupperna i den tidiga kyrkan gick till. Visst höll apostlarna och andra vid vissa tillfällen

tal. Men givande möten kan hållas även om det inte finns någon som är kvalificerad att predika. Möten för bibel sstudier, både ämnesvisa och kontextuella, där alla närvarande har möjlighet att uttrycka sina tankar och ställa frågor, är till stor hjälp. En äldste, om en sådan har valts, bör se till att studiet förlöper ordnat. Möten med bön, lovsång och vittnesbörd är också andligt givande för dem som allvarligt strävar efter att känna till och göra Guds vilja.

Kyrkans uppdrag

Kyrkans nuvarande uppdrag är tredelat. För det första är det att fullkomna [grekiska: fullt utrusta] de heliga för ett framtida tjänstearbete. (Efesierbrevet 4:12, 13) För det andra är det att utveckla frukterna och nådegåvorna i den kristna karaktären hos varje medlem. (Galaterbrevet 5:22, 23; 2 Petrusbrevet 1:5–8) För det tredje är det att vara Guds vittne inför världen om Kristi välsignelsens rike som nu är så nära. Matteus 24:14

I den första delen av vår behandling av detta ämne noterade vi dessa ord som Jesus sade till Petrus: "På denna klippa skall jag bygga min kyrka." (Matteus 16:18) Det som "byggs" i sinom tid når sin fullbordan. Det är inte Guds avsikt att "byggandet" av kyrkan ska pågå för evigt. Därför är det inte så att alla som någonsin kommer att få frälsning genom Kristus blir medlemmar i kyrkan. Själva betydelsen av ordet församling [grekiska: "ekklesia"] är "en utkallning", och detta strider mot uppfattningen om Guds avsikt i nuläget. Församlingen håller på att "kallas ut" ur världen. (1 Korinthierbrevet 1:26; 1 Petrusbrevet 2:9) Den kommer att vara "få" till antalet, en "liten hjord". (Matteus 7:13, 14; Matteus 22:14; Lukas 12:32) Det är inte Guds plan att

omvända världen i allmänhet förrän hans utlovade rike kommer. Matteus 6:10

"Du är Kristus", vittnade Petrus, "den levande Gudens Son." (Matteus 16:16) Detta uttryck identifierade Jesus med de messianska löften i Gamla testamentet och visade att Petrus på rätt sätt kände igen i Jesus den som Gud hade sänt för att uppfylla dessa löften. För att tydligt se hela Guds avsikt genom kyrkan är det väsentligt att ha de gamla testamentets löften om Kristus i åtanke; ty kyrkan är utkallad ur världen för att vara förenad med honom i uppfyllandet av dessa löften. Gud sade till Abraham: "I ditt avkomma skall alla jordens folk bli välsignade." (1 Mosebok 22:18) I Galaterbrevet 3:16 upplyser Paulus oss om att detta "säd" i löftet är Kristus. Aposteln ger oss ytterligare information om löftets säd. I Galaterbrevet 3:27 och 29 läser vi: "Alla ni som har döpts till Kristus har klätt er i Kristus. ... Och om ni tillhör Kristus, då är ni Abrahams säd och arvingar enligt löftet." Här finns ett otvetydigt bevis på att de som, genom fullständig hängivenhet att göra Guds vilja, blir medlemmar i kyrkan – som är Kristi kropp – och förblir trogna till döden, kommer att ingå i den utlovade "säd" genom vilken alla människor ska välsignas. Uppenbarelsboken 2:10

Upprättandet av kyrkan är inte fullbordandet av Guds avsikt med människors barn. Det är endast början på hans plan att välsigna mänskligheten. I Jakob 1:18 sägs det att kyrkan är "en slags förstlingsfrukt" av Guds skapelser. Detta uttryck används också i Uppenbarelsboken 14:4, och det avser dem som i himlen är förenade med Kristus Jesus, "Lammet", på det symboliska Sions berg, den himmelska fasen av

Guds rike. Uppenbarelseboken 14:1; Hebreerbrevet 12:22, 23

I 15:e kapitlet i 1 Korintierbrevet påpekade Paulus mycket tydligt att hoppet om liv för både församlingen och världen hänger på de dödas uppståndelse. Om det inte finns någon uppståndelse för de döda, resonerade han, "då har också de som har somnat in i Kristus gått förlorade". (1 Korintierbrevet 15:18) Han gav oss dock en försäkran om uppståndelsen och möjligheten för alla att vinna evigt liv genom att säga: "Liksom alla dör i Adam, så skall också alla bli levande i Kristus." 1 Korintierbrevet 15:22

Därefter visar Paulus att det ska finnas en bestämd ordning, eller följd, i uppståndelsen. "Var och en i sin egen ordning: Kristus som förstlingen; därefter de som tillhör Kristus vid hans ankomst." (1 Korintierbrevet 15:23) De "första frukterna" som avses är församlingen. Därefter skulle en mer korrekt översättning av den grekiska texten vara: "Därefter [alla som inte tillhör församlingen, i sin egen ordning] de som blir Kristi under hans närvaro." Ordet "ankomst" i denna vers är översatt från det grekiska ordet "Parousia", som betyder "närvaro". Detta är en hänvisning till de tusen åren av Kristi rike, då han och hans församling kommer att regera i syfte att utplåna synd och död och ge hela mänskligheten en möjlighet att ta emot livets gåva som hans utgjutna blod ger.

Paulus ytterligare uttalande som följer omedelbart därefter är tydligt: "Då kommer slutet, när han har överlämnat riket till Gud, nämligen Fadern; när han har upphävt all herravälde och all myndighet och makt. Ty han måste regera tills han har lagt alla

fiender under sina fötter. Den sista fienden som ska förgöras är döden.” (1 Korintierbrevet 15:24–26) Detta är Guds stora, yttersta syfte som ska fullbordas genom Kristus och kyrkan – den ”a” välsignelsen som ”därefter” ska nå hela mänskligheten när uppbyggnaden av kyrkan har fullbordats.

Himmelskt och jordiskt

I sin undervisning om uppståndelsen avslöjar Paulus att vissa kommer att få himmelska kroppar, medan andra får mänskliga, eller jordiska, kroppar – där den avgörande faktorn i varje enskilt fall är vilken sorts ”frö” eller ”naket korn” som sås. (1 Korintierbrevet 15:37, 38) Det ”det” eller ”nakna kornet” som Paulus syftar på är helt enkelt identiteten, summan av en människas tankar och karaktär under hela livet.

De som är fullt helgade för att göra Guds vilja och som är begravda med Kristus i en uppoffrande död kommer att få en ”himmelsk” kropp vid sin uppståndelse. (1 Korinthisarna 15:40) Detta beror på att de vandrar i ”ett nytt liv” under de återstående åren av sitt nuvarande jordiska liv. (Romarbrevet 6:4) Under sin jordiska vandring lär de sig att ”rikta sin uppmärksamhet mot det som är ovan”; deras förhoppningar är himmelska; genom tro bor de symboliskt tillsammans med Kristus ”i himmelska platser”. (Kolosserbrevet 3:2; Efesierbrevet 1:3) Således ”sår” de andliga egenskaper medan de ännu är i köttet. Vid uppståndelsen får de en himmelsk belöning.

De flesta människor är dock inte intresserade av andliga saker. Detta betyder inte att de nödvändigtvis är onda. De flesta av dem är det inte.

De älskar jordens goda ting eftersom de skapades som mänskliga, jordiska varelser, och Gud fördömer dem inte för att de inte strävar efter himmelska ting. Det ligger i sakens natur att dessa vid döden "sår" en jordisk karaktär och därför kommer att uppväckas från de döda som människor, med "jordiska kroppar". 1 Korinthierbrevet 15:40

När Paulus talade om kyrkans uppståndelse, som senare i Uppenbarelseboken 20:6 beskrivs som den "första uppståndelsen", förklarade han: "Det som sås i förgänglighet uppstår i oförgänglighet; det som sås i vanära uppstår i härlighet; det som sås i svaghet uppstår i kraft; det som sås som en naturlig kropp uppstår som en andlig kropp." 1 Korintierbrevet 15:42–44

Till detta tillägger Paulus: "Det finns en naturlig kropp, och det finns en andlig kropp." (1 Korintierbrevet 15:44) Med andra ord vill han att vi ska förstå att när han beskriver den förändring av naturen som de som deltar i den "första uppståndelsen" kommer att uppleva, så antyder han inte att dessa är de enda som ska uppväckas från de döda, ty hela mänskligheten ska återuppväckas från döden, men endast de ska få naturliga, jordiska, mänskliga kroppar.

Paulus fortsätter sin undervisning och säger: "Den första människan är av jorden, jordisk; den andra människan är Herren från himlen. Såsom den jordiske är [de som dör med mänskliga förhoppningar och önskningar], sådana är också de som är jordiska [i uppståndelsen]; och såsom den himmelske är [de som nu riktar sin kärlek mot himmelska ting], sådana är också de som är

himmelska [i uppståndelsen].” 1 Korintierbrevet 15:47,48

Paulus avslutade denna undervisning om uppståndelsen med att säga: ”Det förgängliga måste klä sig i oförgänglighet, och det dödliga måste klä sig i odödlighet. När då det förgängliga har klätt sig i oförgänglighet och det dödliga har klätt sig i odödlighet, då skall det ord som står skrivet gå i uppfyllelse: ’Döden är uppslukad av segern. O död, var är din sting? O, dödsgraven, var är din seger?’ 1 Korintierbrevet 15:53–55

På detta sätt presenterar Paulus med få ord både kyrkans hopp och världens hopp. Kyrkans hopp om uppståndelsen är ”härlighet, ära och odödlighet”. (Romarbrevet 2:7) Ingen människa besitter odödlighet av naturen. Det är en belöning som kommer att ges till dem som troget följer i Kristi fotspår ända till döden. I Uppenbarelseboken 2:10 läser vi: ”Var trogen ända till döden, så skall jag ge dig livets krona.”

Kallelsen och förberedelsen av dessa för att detta härliga hopp ska förverkligas i den första uppståndelsen har varit Guds verk genom den Helige Ande under den nuvarande tidsåldern sedan pingstdagen. Paulus förklarar dock att när detta är fullbordat, och den siste medlemmen av Kristi kyrka, eller ”kropp”, har trätt in i härligheten, då kommer tiden för uppfyllelsen av de härliga löftena i Gamla testamentet om dödens förintelse: ”Döden, var är din udd? O, dödsgrav, var är din seger?” 1 Korintierbrevet 15:55; Jesaja 25:8; Hosea 13:14

Genom att citera från Jesaja och Hosea försäkrar Paulus oss om den gudomliga avsikten att förgöra

människans stora fiende, döden, och graven. Ordet "grav", såsom det används i Hosea 13:14, är en översättning av det hebreiska ordet "sheol" och motsvarar det grekiska ordet "hades" i Nya testamentet. Dessa ord översätts på olika ställen både som "graven" och "helvetet", men den betydelse de betecknar, särskilt ordet "graven", avser helt enkelt dödens tillstånd, eller glömskan, inte en bokstavlig plats för plågor. (Predikaren 9:10; Psaltaren 115:17; Apostlagärningarna 2:31) Således förstår vi det gudomliga syftet med mänskligheten som Jesus hänvisade till när han sade att "helvetets portar" – graven, döden – inte skulle få överhand över kyrkan. Matteus 16:18

Vilken underbar försäkran! Under hela syndens och dödens herravälde har helvetet – graven eller gravkammaren – fortsatt att kräva sina offer, men i Uppenbarelseboken 1:18 säger Jesus till oss att han har "nycklarna" till helvetet. Han förvärvade dessa nycklar, rätten att låsa upp helvetets portar, genom sin egen död som människans Förlossare. När hans kyrka är fullständigt uppbyggd kommer den att förenas med honom i att skänka de utlovade livets välsignelserna till hela mänskligheten.

Det faktum att så många miljoner under tiden fortsätter att gå in i döden, in i Bibelns helvete, kommer inte att beröva dem dessa välsignelser. Helvetets portar segrade inte över Kristus; de kommer inte att segra över hans kyrka; de kommer inte att segra över resten av världen; och de kommer inte att segra över Adam och alla som har dött sedan Adam. Genom gudomlig kraft kommer dessa portar att slås vidöppna, och alla dödens fångar kommer att

befrias! Jesaja 42:7; Jesaja 49:9; Jesaja 61:1; Lukas 4:18

Detta ska alltså vara kyrkans framtida verk. Vilket härligt verk det kommer att bli! Vilken drivkraft det borde vara nu att visa sig trogen mot Herren. Det finns ingen större frid eller glädje som någon kan uppleva än den som följer av att vara ett med den himmelske Fadern och leva ett liv i fullständig hängivenhet till honom. Visst finns det prövningar, men som Paulus påminner oss om är dessa i själva verket "lätta lidanden" som varar "bara en stund", jämfört med den "eviga härlighetens tyngd" som Herren har lovat. 2 Korinthierbrevet 4:17, 18

Det är ett välsignat privilegium att i dag räknas till de "utvalda", kyrkan. Gud välsignar sannerligen sitt folk, särskilt genom att uppenbara för dem skönheten i sin frälsningsplan. Hur tacksamma är vi inte för att hela världen genom Kristus och hans församling kommer att få möjlighet att glädja sig åt de välsignelser som Herren har avsett för dem – välsignelser av återupprättelse, som Petrus beskrev dem, "som Gud har talat om genom alla sina heliga profeter sedan världens begynnelse". Apostlagärningarna 3:21

Med tanke på Guds harmoniska och kärleksfulla frälsningsplan för både kyrkan och världen, genom vilken en del av skönheten redan har uppenbarats för oss i hans Ord, kan vi väl förstå och dela den store aposteln Paulus känslor när han skrev: "O, hur stora är inte Guds rikedomar och visdom och kunskap! Hur omöjligt är det inte för oss att förstå hans beslut och hans vägar! För vem kan känna Herrens tankar? Vem vet tillräckligt för att ge honom råd? Och vem har gett honom så mycket att han behöver betala tillbaka? Ty allt kommer från honom

och existerar genom hans kraft och är avsett för hans ära. All ära till honom för evigt! Amen.”
Romarbrevet 11:33–36